

כי תאכלנו. ולא ישאר ממנו. נמלים שם יקנו. צמתו בכור הדדי ורימה תכסה כל אבר. ועל חלקת צוארי. קדקדי וכל קרבי מוחי וכל טובי תולעת תתעדן בי. רוחי חובלה. גופשי נבהלה. ביד מלאכי חבלה. שאול ישאלוני והמה יעידוני. וכל לבי יעידני. תרחם נא נשמתי. ועל אברי וגורתי. ואבא בשלום אל מנוחתי :

מרגניתא דבי רב הניחא כפל חור קלמון ונפל ספר רחשית חמסא סביחא מרבי מאיר לעזר ונתחמס :

אמר רב אמר הקב"ה לישראל לא יועילו בכם לא היסורין ולא התוכחות ולא ההתראות ולא הגלות ולא ההבטחה ולא מטלטל ולא אריכות הרוח ולא צווי ולא קללות ולא חרמות ולא נחמות ולא בושח ולא פחד ולא אימת עו"ה"ב לא אימת חשבון ולא אימת דין וכי. ומי שלא יועילו בו כל המעשים הללו מאבר את זכותיו ומונעים ממנו טובות הרבה ושנותיו מתקצרי וקונה שם רע ומזכירין לו עונותיו ועונות אבותיו ותפלתו אינה נשמעת וכל מעשיו מפורסמים ונותן עליהם דין וחשבון. וכל שמחה שישמח בה יצרו היא נעשית לאבל והם נתבעים ממנו בדינים חשובים וכבושה מרובה ומלאכים אכזרים הה"ד ומה תעשו ליום פקודה. ועוד היה אומר אם אדם חוטא בעיניו עיניו כהות. באוניו שומע חרפתו. כפוי אין דבריו נשמעים. בעצה עצתו מתמעטת. במחשבה פניו מוריקות. בלשונו יסורין באים עליו. בדין יורד מכבודו. כלבו מת בדאגה. ברגליו שנותיו מתקצרות. חוטא ומחמיא קובר את אשתו ובניו. בליצנות גור דינו נתתם. וכי מה הנאה יש לאדם בחטאו ומי פו לפרוש מעולם לעולם. מחיים למות מארה לחשכה. משינה מתוקה לשינה רחוקה. מאור מתוק לרימה ותולעה. ממעמם מתוקים למעם עפר. כמה עשירים יצאו מן העולם הזה בפזי נפש. כמה חכמים היתה להם חכמתם לתקלה כמה מגדלי בנים לא שמחו בכניהם. כמה נאים נראה על דם לתקלה. כמה זקנים לא ראו כבוד. במה בחורים נקברו בחופתן וכי מה הנאה יש ממאכל שהוא מביאו ליד חולאים. מהשמחה שמביאה א. האדם ליד ראגה. משררה שהוא גורם למכאובים מרובים. מהשינה מתוקה שהיה גורמת למיתות משונות. מהחטא שהוא גורם לעונות הרבה :

ואיזהו בן העולם הבא המתרחק מן העבירות ומהרדור ומהל שגאה ומהכיעור ומן הרומה לו והמקיים את המצות יש בידו מצוה על תומה וענוה ומתרחק מן החטא ומתודה על עונותיו לפני הקב"ה. המתחבר לרשע הרי זה מרגיז אל והמסה את חבירו מדרך טובה לדרך רעה מת בחצי ימיו. והמלעיג על המצות אין מרחמים עליו מן השמים. והמלעיג על עניותו של עניים סוף הוא ינע ואחרים אוכלים את יגיעו. והמרגיל להלבין פני חבירו פנקסו פתוח בו ביום. ואין לך קשה ממי שעוסק בדברי שקר. אוי למי שהעולם מוטעה בו. אוי למי שהשעה משחקת לו. אוי למי שיצרו הוא מנחשו. אשרי מי שיראתו על פניו. אשרי מי שהוא עניו. אשרי לאדם שמתהלל בל המוני. אשרי מי שהוא צנועה בעניויו. אשרי מי שמטה אונו לשמוע דית בכל יום ויום. תורת ה' תמימה עומדת בפני האדם בשעה שהיא עוסק במשנתו ואומרת לו ה' עמך כבוד החיל הגה באתי ללמדך על כן יצאתי לקראתך לשחר פניך ואמצאך אשריך אם תזכרנו. אשריך אם בלבבך תצפני. אשריך אם תקיימני. אשריך אם תשמעני ובכל יום בי יהיו זממך כי בי ירבו ימך. הרחק מן העבירה והרעב בתורה. וברח מן השררה. ותהיה בחכמתו תמיד כי היא תרגיעך ותשביעך ויגן לך. וזכור כי אתה טפה מרחצה מזוכן לעפר ושוחה. לכן תתרחק מן המנוחה ועבוד אל בשמחה ויהיה לך לחמלה והרבה צידה לדרך כי הדרך שחורח ויהיה לך למשחה ואורחה ואם את הדבר הזה תעשה לך יאירו כוונתים וצוק אלהים. כי תעבוד אלהיך באהבה וחבה. אשריך בעולם הזה ומוכי לך לעולם הבא. בזכרון יום המות יאמר אל לבו :

רבי לבי הלא ידעת כי לא נבראת. כי אם לשוב אל העפר מיום היותך. מדוע לא זכרת אחריתך. הלא תדע כי כל הימים אשר אתה על האדמה. כצל עובר אתה. וכמוך יסועך מגוף וכעשן מארובה יסך תרוצים וחייך תרופים וכל אשר יעבור עליך יום או לילה תחמר חלק מחלקיך חייך ובכל יום אתה תקרב אל הקבר ותקפו כלי אבר ומדוע לא ידעת כי עפר אתה. ולא זכרת כי מן האדמה נוצרת. ועל מי נבטת מי מרדת. ומדוע אתה נמהר ולא תעלה על לבך יום המר יום אשר תאבד עצתך. ונמרחת חכמתך. יום אשר תדבק לשונך בחך. יום אשר ישאוך. על כתף יסבלוך. ואל ארץ תחתית ישליכוך. ועל כל מעשה יחשובך. ובאבק תרבה. ואשך לא תכבה. יום אשר תראה החשבון ערוך והספר פתוח. ומאזני משפט וכוס הרעלה ביד ה' שם תמצה שמריה. ותהמה נפשך כצריה. ומה תשיב על ודונותך. הלא אז תראה פרי מעלליך. ותמצא גמולך. ואם תמות כמות הבחמה ולא היית עתיד לתת דין וחשבון היה לך לשמחה במותך. אל תלך למר ממות. למקום שם חפול עליך אימה. ותכסה בושח וכלימה. ולבושך גוש עפר ורימה. ויחודך על גופך גפרית לבלתי השאיר לך שריד. הלא היס גורא ואיום. יום אשר אין לו פריים. יום תמרד בבכיה. יום תפנית ואניה. יום תרדה וצעקה. יום שואה ואנקה. יום מספד מר. יום תערוך אבל משמר מול משמר. יום יחרה אף האל וקנאתו ונתכה כאש חמתו. יום ירבו המעצבים והמכאובים. יום תהמה כרובים. יום כל איש ידיו על חלציו. יום אשר יאברו חפציו. יום אשר תצא הנשמה. ונשאר הגוף כלי מלא